



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 420/2019
Пзз1 2/2019
24.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог, АА са умешачем на страни тужиоца-противтуженог ББ, које заједно заступа пуномоћник Драгослац Глогоњац, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ВВ, кога заступа пуномоћник Милан Зиндовић, адвокат из ..., ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог и захтеву за заштиту законитости, изјављеним против решења Привредног апелационог суда Пж 949/19 од 14.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца-противтуженог, изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж 949/19 од 14.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости тужиоца-противтуженог, изјављен против решења Привредног апелационог суда Пж 949/19 од 14.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка и поступка по предлогу тужица за заштиту законитости, као неоснован.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду П 7/2018 од 27.11.2018. године, одбачен је предлог тужиоца-противтуженог (даље у тексту: тужилац), за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П 7/2010 од 30.06.2015. године. Тужилац је обавезан да туженом-противтужиоцу (даље у тексту: тужени) исплати износ од 154.500,00 динара на име накнаде трошкова поступка.

Привредни апелациони суд, као другостепени, решењем 949/19 од 14.03.2019. године, одбија жалбу тужиоца као неосновану и потврђује наведено првостепено решење.

Против решења другостепеног суда, тужилац, преко пуномоћника, изјавио је благовремену ревизију због битне повреде парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је у одговору на ревизију оспоравао ревизијске наводе и указивао на правилност одлуке другостепеног суда.

Тужилац је поднео и иницијативу Републичком јавном тужиоцу за подношење захтева за заштиту законитости против наведених одлука нижестепених судова.

Дописом Републичког јавног тужиоца, тужилац – подносилац иницијативе је обавештен да јавни тужилац неће поднети захтев за заштиту законитости, јер је оценио да нису испуњени законски услови.

По добијању наведеног обавештења Републичког јавног тужиоца, тужилац је преко пуномоћника поднео захтев за заштиту законитости Врховном касационом суду, против наведених судских одлука, а због погрешне примене одредаба чланова 422. став 1. тачка 9., 424, 425, 426, 253. и члана 66., Закона о парничном поступку, чиме је почињена повреда закона на штету јавног интереса.

Тужени је у достављеном одговору оспоравао дозвољеност и основаност поднетог захтева за заштиту законитости.

Одлучујући о изјављеној ревизији тужиоца, Врховни касациони суд је испитао побијано решење у границама одредбе члана 398. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је поднео предлог за понављање парничног поступка окончаном доношењем правноснажне пресуде привредног суда у Београду П 7/2010 од 30.06.2015. године, по којој није успео у спору. У предлогу се позивао на одредбе члана 433 став 1 тачка 3, 4. и 9. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09). Навео је да је у међувремену сазнао за нове чињенице које би биле од утицаја на одлучивање а везане су за личност вештака и начину његовог поступања у предмету, при чему је на његовом налазу и мишљењу заснована спорна пресуда. Наведеног вештака је у другом кривичном предмету заступао пуномоћник овде туженог, чиме тужилац оспорава његову непристрасност. Из изведених доказа, исказа саслушаних сведока, произлази да је тужилац о постојању ове чињенице имао сазнања у моменту када је надлежном тужилаштву, дана 02.06.2017. године, поднео предлог за приступ информацијама од јавног значаја.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд одбацује предлог тужиоца за понављање поступка.

Другостепени суд одбија жалбу тужиоца и потврђује наведено првостепено решење. Становиште је другостепеног суда да тужилац није доказао да је спорна пресуда заснована на лажном исказу вештака, нити на исправи која је фалсификована. Другостепени суд закључује и да наводи тужиоца да је адвокат туженог истовремено заступао вештака у другом поступку не чине основаним поднети предлог за понављање поступка.

Разматрајући основаност ревизијских навода, Врховни касациони суд, као ревизијски, стаје на становиште да нижестепени судови своју одлуку у погледу права тужиоца да исходује понављање предметног парничног поступка, нису засновали на погрешној примени материјалног права.

Чланом 422. став 1. тач. 3, 4. и 9. Закона о парничном поступку прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може поновити по предлогу странке ако се одлука заснива на лажном исказу сведока или вештака, односно ако се заснива на исправи која је фалсификована или у којој је оверен неистинит садржај. Понављање може уследити и ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку.

Ценећи основаност ревизијских навода, Врховни касациони суд закључује да су нижестепени судови правилно закључили да је предлог тужиоца за понављање предметног поступка непотпун. Постојање одговорности вештака за злоупотребу својих надлежности и незаконито поступање може бити засновано на правноснажној судској одлуци. У предметној ситуацији тужилац такву одлуку није доставио као доказ да предметни налаз евентуално заснива на лажном исказу или исправи која је фалсификована. Такође, није достављен ни доказ да је налаз и мишљење вештака у предметном поступку сачињено услед злоупотребе овлашћења или кршења прописа о правилима његовог поступања.

Насупрот наводима ревидента, чињеница да је адвокат туженог истовремено у другом поступку заступао вештака не указује аутоматски на чињеницу да је одлука суда заснована на лажном исказу вештака, односно на исправи која је фалсификована. Основаност и ове тужиочеве тврдње доказује се једино правноснажном судском одлуком, које у предметној ситуацији није достављена.

На основу изнетих разлога, применом одредбе члана 405. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављеног захтева за заштиту законитости на основу члана 421. Закона о парничном поступку, ("Службени гласник РС", бр. 125/04 и 111/09) и одлучио да захтев за заштиту законитости тужиоца није дозвољен.

Одредбом члана 417. Закона о парничном поступку јавни тужилац може поднети захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба Закона о парничном поступку и члана 361. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку. Странка као супсидијарни подносилац захтева из члана 418. Закона о парничном поступку захтев може изјавити само из наведених разлога из којих би захтев могао поднети и јавни тужилац и то само у ситуацији у којој јавни тужилац обавести странку да неће подносити захтев за заштиту законитости против другостепене одлуке.

Ценећи разлоге истакнуте у захтеву за заштиту законитости, Врховни касациони суд је утврдио да се овај ванредни правни лек изјављен због повреда одредаба о понављању поступка из Закона о парничном поступку.

С обзиром на то да захтев за заштиту законитости није изјављен из разлога који је прописан чланом 417. Закона о парничном поступку, то значи да захтев тужиоца није дозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 421. Закона о парничном поступку.

Иако је тужени остварио успех у ревизијском поступку и поступку по захтеву тужиоца за заштиту законитости, не припада му право на накнаду трошкова у тим поступцима. Ово из разлога што наведени трошкови нису били нужни за одлучивање од стране ревизијског суда. Због тога је одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, ср.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић